

Evangelí de la solemnitat del Corpus Christi (A): el pa del cel

Evangelí i comentari de la
solemnitat del Corpus Christi.
“Qui menja la meua carn i beu
la meua sang, té vida eterna”.
Nodrir-nos del pa de vida
significa entrar en un
dinamisme d’amor i esdevenir
persones de pau, persones de
perdó, de reconciliació, de
compartir solidari.

Evangelí (*Jn* 6, 51-58)

Jo soc el pa viu que ha baixat del cel.
Qui menja aquest pa, viurà per
sempre. I el pa que jo donaré és la
meva carn per a la vida del món.

Llavors els jueus es posaren a
discutir entre ells. Deien:

—Com pot donar-nos aquest la seva
carn per a menjar?

Jesús els respongué:

—En veritat, en veritat us ho dic: si
no mengeu la carn del Fill de l'home i
no beveu la seva sang, no teniu vida
en vosaltres. Qui menja la meva carn
i beu la meva sang, té vida eterna, i jo
el ressuscitaré el darrer dia. La meva
carn és veritable menjar i la meva
sang és veritable beguda. Qui menja
la meva carn i beu la meva sang, està
en mi, i jo, en ell. A mi m'ha enviat el
Pare que viu, i jo visc gràcies al Pare;
igualment els qui em mengen a mi
viuran gràcies a mi. Aquest és el pa
que ha baixat del cel. No és com el

que van menjar els vostres pares.
Ells van morir, però els qui mengen
aquest pa, viuran per sempre.

Comentari

L'evangelí de la solemnitat del
Corpus Christi recull un fragment del
discurs del pa de vida pronunciat per
Jesús a la sinagoga de Cafarnaüm,
després del miracle de la
multiplicació dels pans i dels peixos.
Sant Joan explica que les paraules de
Jesús sobre el futur misteri del seu
cos i de la seva sang van provocar
sorpresa i rebuig. L'Església, però, no
ha deixat de renovar dia a dia la fe
agraïda en la presència real de Jesús
sota les espècies sacramentals; i per
això també el treu en processó pels
carrers, perquè tothom pugui adorar-
lo i rebre'n les benediccions.

Jesús es refereix al famós mannà que Déu va fer ploure al desert per als israelites i que tant els va admirar. El llibre de l'Èxode explica que “en veure'l, els fills d'Israel es van dir entre si: *Man-hu?* (que vol dir: *Què és això?*) No sabien què era. Moisès els va dir: *Això és el pa que el Senyor us dona per a aliment*” (Ex 16, 15). És lògic que els cristians manifestem també sorpresa davant d'un do molt més sublim i misteriós, com és l'Eucaristia, que ens dona la vida eterna.

Jesús explica que el mannà del desert prefigurava el veritable pa del cel, que Déu donarà als homes per mitjà del Fill. També el miracle de la multiplicació dels pans volia prefigurar l'eucaristia d'alguna manera, i per això fou preludi del discurs de Jesús. Els qui van menjar el mannà al desert, però, van morir; igual que aquells que buscaven Jesús només per haver sadollat els cossos.

El Senyor convida a desitjar el veritable pa del cel, que sadolla les ànimes de la fam de Déu i els comunica vida eterna: la vida del propi Jesús ressuscitat.

Quan Jesús va convidar a menjar i beure el propi cos i sang, s'esdevingué l'abandó dramàtic de molts dels deixebles. Precisament, però, la fe en la presència real del Cos i de la Sang de Jesús sota les espècies sacramentals és un dels elements més característics del credo cristià. A més d'estar fonamentada en els textos del Nou Testament (com ara aquest discurs de Jesús o els relats de la institució de l'eucaristia), la creença és palesa ja des dels inicis de l'Església. Per exemple, cap a l'any 90, sant Ignasi d'Antioquia escrivia que mantenien opinions contràries a l'ensenyament del Crist els cristians que “s'abstenen de l'eucaristia i de l'oració perquè no confessen que l'eucaristia és la carn del nostre

Salvador Jesucrist, carn que va patir pels nostres pecats i que el Pare, en la seva bondat, ha aixecat de nou”[1].

El Papa Francesc convidava a renovar la fe eucarística multisecular i a deixar-nos transformar pel Crist en rebre’l: “El pa és realment el seu cos donat per nosaltres; el vi és realment la seva sang vessada per nosaltres. L’Eucaristia és Jesús mateix que es dona completament a nosaltres. Nodrir-nos d’Ell i viure en Ell mitjançant la comunió eucarística, si ho fem amb fe, ens transforma la vida en un do a Déu i als germans. Nodrir-nos del *pa de vida* significa entrar en sintonia amb el cor del Crist, assimilar les seves eleccions, els seus pensaments, els seus comportaments. Significa entrar en un dinamisme d’amor i esdevenir persones de pau, persones de perdó, de reconciliació, de compartir solidari. El mateix que va fer Jesús”[2].

Sant Josepmaria comentava que “el nostre Déu ha decidit de romandre en el sagrari per alimentar-nos, per enfortir-nos, per divinitzar-nos, per fer eficaços la nostra feina i el nostre esforç”[3]. I afegia: “Si bé hem estat renovats en rebre el Cos del Senyor, hem de manifestar-ho amb obres. Que els nostres pensaments siguin sincers: de pau, de donació, de servei. Que les nostres paraules siguin de veritat, clares, oportunes; que sàpiguen consolar i ajudar, que sàpiguen, per damunt de tot, portar a d’altres la llum de Déu. Que les nostres accions siguin coherents, eficaces, encertades: que tinguin aquest *bonus odor Christi*, la bona olor de Crist, perquè recordin la seva manera de captenir-se i de viure”[4].

[1] Sant Ignasi d'Antioquia, *Carta als d'Esmirna*, 7.

[2] Francesc, *Àngelus*, 16 d'agost de 2015.

[3] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 151.

[4]*Ibidem*, n. 156.

Pablo M. Edo

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/gospel/evangeli-de-la-
solemnitat-del-corpus-christi-a-el-pa-
del-cel/](https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangeli-de-la-solemnitat-del-corpus-christi-a-el-pa-del-cel/) (15/03/2026)